

A „felelősség-áttörés” folytán a jogi személy társaság vezető tisztségviselőjének (tagjának) közvetlen marasztalására olyan többlétevényállási elemek megvalósulása esetén kerülhet sor, amelynél fogva a magatartása – a jogi személyiség leple alatt – a saját egyéni érdekei, vagyona javára való szándékos visszaélésnek minősül. A természetes személy tag részéről megvalósított többlétevényállás valójában a rendeltetésszerű joggyakorlás súlyos megsértése, a joggal való visszaélés tilalmának tényállása. A saját személyében felelős vezető tisztségviselő (tag) a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint tartozik helytállással a jogi személy társasággal szerződéses vagy szerződésen kívüli jogviszonyban álló, sérelmet szenvedett harmadik személlyel szemben, a felelősségük ilyen esetben egyetemleges [Ptk. 4. § (1) bek., 5. § (1) bek., 210. §, 339. § (1) bek.].

[1] A 2011. június 15. napján kelt szerződéssel a felperes 10 684,28 tonna étkezési búzát adott el az I. r. alperesnek 75 000 Ft/tonna + áfa, összesen 1 001 651 250 Ft (801 321 000 Ft + 200 330 250 Ft áfa) vételáron. A szerződés szerinti teljesítési határidő 2011. július 22. napja volt. A szerződő felek megállapodtak abban, hogy az áru ellenértékét a vevő utólag, banki átutalással, bankgarancia egyidejű nyújtásával egyenlíti ki. Rögzítették továbbá, hogy a fizetési kötelezettségvállalásról a banknak az eladó részére írásbeli igazolást kell adnia, igazolva azt, hogy visszavonhatatlanul és feltétel nélkül két banki napon belül átutalja az áru ellenértékét a megjelölt okmányok ellenében az eladó megjelölt számlájára. A szerződés szerint a bankgaranciának mindig fedeznie kell a már átadott – átvett és ki nem fizetett áru, valamint a szállításra bejelentett szállítmány értékét. Ha a bankgarancia erre nem nyújt fedezetet, a vevő köteles intézkedni az összeg megfelelő kiegészítéséről, ellenkező esetben az eladó a kiszállítást leállítja, pénzügyileg fedezetlen árut az eladó nem ad ki. A bankgaranciának az eladó részére történő átadásától számított 30 napig érvényesnek kell lennie.

[2] A vevő tudomásul vette, hogy mindaddig, amíg a bankgarancia az eladó részéről elfogadásra nem kerül, az áru kitárolását nem kezdheti meg.

[3] A II. r. alperes az I. r. alperes tagja és ügyvezetője.

[4] A II. r. alperes 2011. június 20. napján átadta a felperesnek a látszólag az O. Bank Nyrt. által 2011. június 17. napján kiállított 500 000 euró, majd a 2011. június 22. napján kiállított 1 000 000 euró kifizetésére vonatkozó bankgaranciát. Ennek alapján 2011. június 20-án 1400 tonna, 2011. június 22-én 1000 tonna, összesen 2400 tonna étkezési búza kitárolására adott engedélyt a felperes, amelyet követően 2236,76 tonna mennyiségű, 209 696 250 Ft ellenértékű búza került elszállításra.

[5] Az I. r. alperes a felperestől megvásárolt és elszállított búzát továbbértékesítette a már perben nem álló B. Kft., a D. Kft., valamint a H. Szövetkezet részére, tonnánkénti 60 000 Ft + áfa áron, oly módon, hogy az áru felperestől való kitárolását és elszállítását közvetlenül a vevők végezték.

[6] A felperes az elszállított gabonáról 2011. június 23-án 2015. július 5-i teljesítési határidővel 130 706 250 Ft-ról, 2011. június 27-én pedig 2011. július 7-i fizetési határidővel 59 878 125 Ft-ról állított ki számlát, az I. r. alperes azonban fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

[7] Időközben a felperes 2011. június 28. napján az I. r. alperes által benyújtott bankgaranciák ellenőrzése során tudomást szerzett arról, hogy egyik bankgarancia sem szerepel az O. Bank Nyrt. nyilvántartásában, ezért intézkedett a kiszállítások leállításáról, valamint feljelentést tett a BRFK Gazdaságvédelmi Főosztályánál ismeretlen tettes ellen. A feljelentés alapján a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő, különösen jelentős kárt okozó csalás büntette miatt indult eljárás, amelynek során a II. r. alperest a nyomozóhatóság 2011. július 28. napján őrizetbe vette, majd 2012. március 29. napjáig előzetes letartóztatásban volt, 2012. szeptember 17. napjáig pedig lakhelyelhagyási tilalmat rendeltek el vele szemben.

[8] A büntetőeljárás alatt a kiszállított 2236,76 tonna búzából 922,46 tonna a lefoglalást követően visszakerült a felperes birtokába.

[9] A felperes az I. r. alperessel szemben keresetében kérte a szerződés érvénytelenségének a megállapítását. Érvénytelenségi okként a Ptk. 210. § (1) és (4) bekezdésére hivatkozott. Állította,

hogyan a szerződést nem kötötte volna meg, ha az I. r. alperes a bankgaranciát nem nyújtja, az I. r. alperes a hamis bankgarancia nyújtásával a szerződés szerinti teljesítés látszatát keltette, ezért a szerződéskötéskor az I. r. alperes okozta tévedésben volt. Hivatkozott arra, az I. r. alperesnek nem volt pénzügyi fedezete a teljesítésre, a bankgarancia nyújtására, így a teljesítésre lehetősége sem volt, és a társaság tevékenységi körében a gabona nagykereskedelem nem is szerepelt. E körülményeket illetően az I. r. alperes öt megtévesztette, részéről a szerződéskötés bűncselekményt valósít meg. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alpereseket egyetemlegesen 123 215 625 Ft és annak 2011. július 7. napjától járó Ptk. 301. § (1)–(2) bekezdései szerinti késedelmi kamata megfizetésére. Az I. r. alperessel szemben a marasztalásra irányuló keresete jogcímeiként a jogalap nélküli gazdagodásra, másodlagosan pedig vételár megfizetésére hivatkozott.

[10] A II. r. alperessel szembeni követelése jogalapjaként a Gt. 22. § (2) bekezdését, a Ptk. 339. §-át és 350. § (1) bekezdését, valamint az Mt. 179. § (1) bekezdését jelölte meg. Előadta, a II. r. alperes, mint a gazdasági társaság ügyvezetője ugyancsak megtévesztette azzal, hogy hamis bankgaranciát adott át a szerződés biztosítékeként, és nem az elvárható magatartást tanúsította, hiszen nyilvánvalóan nem szerezhette a pénzintézettől bankgaranciát olyan társaság, amely csak néhány napja rendelkezett bankszámlával a pénzintézetnél.

[11] Az I. r. alperes tagadta az érvénytelenségi ok fennálltát. Előadta, a szerződéskötés során jóhiszeműen járt el, nem volt arról tudomása, hogy a benyújtott bankgaranciák hamisak voltak, a bankgaranciát beszerző személyeknek, V. M.-nek és S. E.-nek a bankgarancia ellenében 127 000 000 Ft-ot teljesített ügyvezetője útján. Hangsúlyozta, a bankgaranciát a felperessel közösen ellenőrizték, annak valóságát megerősítő nyilatkozatok is érkeztek a pénzintézettől. Állította, hogy maga is tévedésben volt a bankgarancia eredetiségével kapcsolatban.

[12] A II. r. alperes védekezése szerint a felperessel jogviszonyban nem állt, a felperesnek vele szemben közvetlen igényérvényesítési jogosultsága nincs.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes és az I. r. alperes között 2011. június 15. napján létrejött adásvételi szerződést a határozathozatal időpontjáig hatályossá nyilvánította, és kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 123 215 625 Ft-ot és annak 2011. július 7. napjától járó késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[14] Utalt arra, a felperes és az I. r. alperes szerződéses jogviszonyban álltak, emiatt a jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazására a perben nem kerülhetett sor. Ezt követően vizsgálta a felperesi megtámadás megalapozottságát. Megállapította, hogy a felperes a szerződést a jogszabályban írt egy éves határidőn belül támadta meg, megtámadásként értékelve a felperesnek a törvényszéken 2011. szeptember 6. napján előterjesztett keresetlevelét. Bizonyított, hogy fogadta el, hogy a felperes a szerződést a bankgarancia nyújtása nélkül nem kötötte volna meg, tekintettel arra, hogy utólagos vételárfizetésben állapodott meg az I. r. alperessel, és a szerződésnek egyéb biztosítéka nem volt. Rámutatott, az kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az I. r. alperes által benyújtott bankgaranciák egyike sem annak kiállítójától származott, azok tehát nem voltak valódiak, és a perben nem nyertek bizonyítást a bankgarancia beszerzésének I. r. alperes által hivatkozott körülményei. V. M. ugyanis vallomásában tagadta a bankgarancia beszerzését, azt adta elő, hogy miután a garancia beszerzése nem járt eredménnyel, a megbízására vonatkozó okiratot az ügyvédi irodában megsemmisítették. Nem fogadta el az elsőfokú bíróság bizonyított, hogy az I. r. alperes a bankgaranciák beszerzéséért 127 000 000 Ft-ot adott át a tanúnak, önmagában a nevezett összeg pénzintézettől való felvételére vonatkozó alperesi kimutatást ennek bizonyítására nem ítélte alkalmasnak. Utalt arra, S. E. vallomása sem igazolta a tanú bankgarancia beszerzésében való közreműködését, a II. r. alperes pedig meghallgatása során ellentmondásosan nyilatkozott a bankgarancia ellenértéke megfizetésének körülményeiről.

[15] Ugyanakkor rámutatott, hogy a felperes alkalmazottai, V. M. és Z. I. elmondták, a kitárolási engedély megadását megelőzően telefonon érdeklődtek az azon feltüntetett telefonszámon, illetve az okiratokat dr. Sz. D. ügyvédnek e-mailban megküldték észrevételezésre, aki azokat alakilag

megfelelőnek értékelte. Ilyen körülmények között nem találta bizonyítotttnak, hogy a II. r. alperes, mint az I. r. alperes törvényes képviselője, szándékosan tévedésbe ejtette volna a felperest a bankgaranciák valódiságát illetően, illetve hogy a felperes ezzel kapcsolatos tévedését felismerhette. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a peres felek közös téves feltevésben voltak a bankgaranciák valódiságát illetően, ezért a Ptk. 210. § (3) bekezdése alapján állapította meg a szerződés érvénytelenségét. Nem fogadta el az I. r. alperes fizetési készségének és képességének hiányára, valamint az I. r. alperes tevékenységi körére vonatkozó felperesi hivatkozást. Ez utóbbi kapcsán utalt arra, hogy a felperes alkalmazottai az I. r. alperes cégkivonatát a szerződés aláírását megelőzően megismerték. Kifejtette, a beszerzett nyomozati iratok szerint a II. r. alperes őrizetbevételét, illetve előzetes letartóztatásának elrendelését követően az I. r. alperes bankszámláit zárolták, így nyilvánvalóan nem volt abban a helyzetben, hogy határidőben teljesítse a vételárat. Nincs olyan peradat, amely alátámasztja, hogy a szerződés megkötésekor az I. r. alperesnek nem állt fenn a fizetési szándéka. Az érvénytelenség lehetséges jogkövetkezményei közül a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását választotta, és rendelkezett az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás ellenértékének pénzbeli megtérítéséről, ennek megfelelően az elszállított 1314,3 tonna búza szerződés szerinti vételárának megfizetésére kötelezte az I. r. alperest.

[16] Megalapozatlannak találta a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet. Rámutatott, hogy a jogi személy tagjával, tisztségviselőjével, alkalmazottjával szemben a jogi személy elkülönült felelősségére tekintettel a felelősség áttörésére kivételesen, csak abban az esetben kerülhet sor, ha az alkalmazott, tag a jogi személy elkülönült felelősségéből származó előnyökkel, az ebből eredő jogosultságaival, szándékos magatartással súlyosan visszaél. A jogi személy tagjával szemben harmadik személy részéről a polgári jogi következmények közvetlenül akkor sem alkalmazhatók, ha a tag a jogi személy tevékenységi körében eljárva bűncselekményt követett el. A II. r. alperes a perbeli szerződéskötés során az I. r. alperes törvényes képviselőjeként járt el, magatartása a jogi személy magatartásaként értékelhető, így jogviszony hiányában a felperes közvetlenül a II. r. alperessel szemben igényt nem érvényesíthet. A felperes által hivatkozott további jogszabályi rendelkezések az ügyvezetőnek a munkáltatójával, illetve megbízójával kapcsolatos felelősségi szabályait rögzítik, harmadik személy irányában alkalmazásukra nincs lehetőség. Álláspontja szerint a II. r. alperes magatartását illetően nem merült fel olyan körülmény, amely alapján közvetlen helytállási kötelezettsége megállapítható lenne.

[17] Az ítélet ellen a felperes és az I. r. alperes élt fellebbezéssel.

[18] A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával kérte, hogy a másodfokú bíróság a II. r. alperest az I. r. alperessel egyetemlegesen kötelezze a marasztalási összeg megfizetésére. Véleménye szerint a II. r. alperes, mint az I. r. alperes ügyvezetője és tagja a jogi személy elkülönült felelősségéből származó előnyökkel, az ebből eredő jogosultságaival szándékos magatartásával súlyosan visszaélt, és ezzel jelentős kárt okozott, olyan többletmagatartást tanúsított, amely miatt felelősség terheli. Kiemelte, a II. r. alperes szándékos, vétkes magatartása, közreműködése hiányában nem kötötte volna meg a szerződést.

[19] Az I. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a felperes vele szemben előterjesztett keresetének elutasítását kérte.

[20] A felperes fellebbezése alapos, az I. r. alperes fellebbezése alaptalan.

[21] Az ítéletábra nem osztja az elsőfokú bíróságnak a szerződés érvénytelenségével kapcsolatos álláspontját. Az érvénytelenség okának nem a szerződés teljesítésekor, hanem a megkötésekor kell fennállnia, s arra vetítve állapítható meg, hogy a szerződés létrejöttének időpontjában volt-e olyan, a Ptk-ban nevesített érvénytelenségi ok, amely e jogkövetkezménnyel jár. A szerződésben kikötött szolgáltatás nem szerződésszerű teljesítése nem a szerződés érvényességét, hanem teljesítési létszakát érinti, ezért a szerződésszegés körében értékelhető (eBDT2011. 2405). A felperes a szerződés megtámadását megalapozó tévedés, illetve megtévesztés alapjául arra hivatkozott, az I. r.

alperes megtevésztette azzal, hogy hamis bankgaranciát adott át neki. Annyiban helytálló az I. r. alperes fellebbezési érvelése, hogy a szerződés tényállásban ismertetett szövegéből kitűnően nem a szerződés megkötésének, hanem a teljesítésének volt a feltétele a bankgarancia nyújtása, hiszen a felperes a bankgarancia bemutatását és átadását nem a szerződés megkötésekor, hanem az egyes kiszállítások alkalmával követelte meg. A felperes maga is azt adta elő, hogy a bankgarancia a teljesítésnek volt a feltétele.

[22] A felperes utalt arra is, hogy az I. r. alperesnek a szerződés megkötésekor a teljesítésre pénzügyi fedezete nem volt, illetve nem volt lehetősége bankgarancia nyújtására sem. Önmagában azonban az, hogy az I. r. alperes a vételár fedezetével nem rendelkezett, nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét, mivel a bankgarancia a felperesnek nyújtott vételár kiegyenlítésére megfelelő biztosítékot jelenthetett. Az előzőekben írtak szerint pedig a bankgaranciának a szerződés megkötésekor nem kellett az I. r. alperes rendelkezésére állnia. Ezzel összefüggésben a szerződés tévedésre, illetve megtevésztésre alapított megtámadása akkor lenne sikeres, ha kétséget kizáróan bizonyított lenne, az I. r. alperes már a szerződéskötéskor tudta, hogy bankgaranciát beszerezni nem tud, és szándéka kiterjedt arra, hogy a szerződésben vállalt kötelezettségének hamis bankgarancia felhasználásával tegyen eleget. A peradatok azonban ennek alátámasztására nem alkalmasak.

[23] Mindez azonban az I. r. alperes marasztalását nem érinti. A felperes ugyanis az I. r. alperes által elszállított 1314,3 tonna gabona erejéig a maga részéről a szerződést teljesítette, így az I. r. alperes annak vételárát a Ptk. 365. § (1) bekezdése alapján, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatával köteles megfizetni.

[24] A II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet illetően az elsőfokú bíróság helytállóan határozta meg a jogi személy elkülönült felelősségére tekintettel a felelősség-áttörés alkalmazhatóságának szempontjait, tévesen jutott azonban arra a következtetésre, hogy a perbeli esetben a II. r. alperes felelőssége nem állapítható meg.

[25] A II. r. alperes az I. r. alperes tagja, egyben törvényes képviselője, így főszabály szerint az I. r. alperes képviselőtében kifejtett magatartását a jogi személy I. r. alperesnek kell betudni. Nem zárható ki azonban a jogi személy elkülönült felelősségének áttörése, a társaság tagjával szemben a társasággal jogviszonyba került külső, harmadik személy részéről a polgári jogi igények közvetlen érvényesítése jogilag létező, működő társaság esetében sem, ha a jogi személy tagja vagy vezető tisztségviselője a jogi személy elkülönült felelősségével visszaélve olyan „többletmagatartást” tanúsít, amely sérti a jóhiszeműség és a tisztesség Ptk. 4. § (1) bekezdésében rögzített polgári jogi alapelvét, valamint ha az a joggal való visszaélés törvényi tilalmába (Ptk. 5. § (1) bekezdés) ütközik. A „felelősség-áttörés” folytán a jogi személy tagjának közvetlen marasztalására többlettényállási elemek esetén kerülhet sor, ami rendszerint a tag részéről olyan minősített jogellenes és felróható magatartás, amely – a jogi személyiség leple alatt – a saját egyéni érdekei, vagyona javára való szándékos, csalárd és célzatos visszaélésnek minősül. Ilyen esetben a jogi személy tagja is felelős a deliktualis kártérítés törvényi feltételei szerint a magatartásával összefüggésben harmadik személynek okozott károkért. A természetes személy tag részéről megvalósított „többlettényállás” tehát nem más, mint a rendeltetésszerű joggyakorlás súlyos megsértése, a joggal való visszaélés tilalmának tényállása (Ptk. 5. §). A joggal való visszaélés következménye, hogy a tag a jogi személy elkülönült felelősségére nem hivatkozhat. A saját személyében felelős tag a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint tartozik helytállással a jogi személlyel (szerződésen vagy szerződésen kívüli) jogviszonyban álló, sérelmet szenvedett harmadik személlyel szemben. A jogi személy kontraktuális vagy deliktualis, és a tag szerződésen kívüli felelőssége ilyen esetben egyetemleges. (Részletesen kifejtve: a Szegedi Ítélőtábla Polgári Kollégiumának 2/2008. (XII.4.) kollégiumi véleményével módosított egységes szerkezetbe foglalt 1/2005. (VI.17.) számú kollégiumi véleménye, megjelent a BDT2009. évi 3. számában; továbbá eBDT2012. 2727, eBDT2012. 2707, eBDT2008. 1818, eBDT2006. 1346, BH1999. 465).

[26] A perbeli esetben megállapítható a felelősség-áttörés fent részletezett kritériumainak fennállása,

a peradatok ugyanis igazolják, hogy a II. r. alperes az I. r. alperes, mint jogi személy elkülönült felelősségéből származó előnyökkel és az ebből eredő jogosultságaival szándékos magatartással súlyosan visszaélt. A bankgarancia beszerzésének általa megjelölt körülményeiből az a következtetés vonható le, a II. r. alperes tudatában volt annak, hogy a felperes részére átadott bankgaranciák nem valódiak. Elfogadhatatlan az az előadása, amely szerint szóban bízta meg V. M-et egy kávézóban a bankgarancia beszerzésével azzal, hogy a megállapodást csak a garancia beszerzését követően foglalják írásba. A bankgaranciára, mint mellékkötelezettség teljesítésére irányuló megállapodás ugyanis a biztosítandó szerződés kötelezettje, jelen esetben az I. r. alperes és a bank közötti szerződés. A II. r. alperes maga sem állította, hogy a pénzügyintézzel a bankgarancia nyújtására szerződést kötött, illetve a szerződéskötésre V. M-nek meghatalmazást adott, így elképzelhetetlen, hogy abban bízott, személyes részvétele és írásos meghatalmazás nélkül egy kívülálló harmadik személy százmilliós nagyságrendű bankgaranciát tud „szerezni” cége számára valamely pénzügyintézettől. A II. r. alperes hivatkozott ugyan arra, hogy bankgaranciával a korábbiakban nem dolgozott, az azonban nem feltételezhető, hogy gazdasági társaság ügyvezetőjeként úgy adott át 127 000 000 Ft-ot a biztosíték beszerzése céljából, hogy a pénzügyintézzel semmilyen szerződést nem írt alá. Nem hihető továbbá, hogy üzletemberként ne lett volna tudomása a pénzügyintézzel való szerződéskötés szükségességéről. Nem bizonyított a 127 000 000 Ft kifizetése sem. A II. r. alperes által 36/A/1. alatt csatolt, maga által készített kimutatás legfeljebb annak alátámasztására alkalmas, hogy a bankszámláról a megjelölt időpontokban pénzt vett fel. Életszerűtlen, hogy a 100 000 000 Ft-ot meghaladó összeget minden elismervény nélkül adta át az általa akkor megismert V. M. részére. Nincs okszerű magyarázata annak sem, hogy az előadása szerint egy konkrét költség kiegyenlítése érdekében miért több alkalommal, különböző részletekben vett fel pénzt. Olyan előadást nem tett, hogy azt több részletben fizette volna ki, a nyilatkozata arra utal, hogy azt egy összegben adta át V. M-nek Siófokon. Hivatkozott ugyan arra, hogy az átadott összegben benne volt a saját pénze is, ez azonban egyrészt nem bizonyított, másrészt azt maga is elismerte, hogy az általa készített kimutatás szerint felvett pénzösszeg a búza továbbértékesítéséből befolyt vételárat is magában foglalta, ami azt jelenti, hogy az I. r. alperes vagyonát - miután annak kifizetése nem bizonyított - a saját céljára használta fel.

[27] Lényeges továbbá, hogy a tonnánként 75 000 Ft + áfa áron megvásárolt gabonát gyakorlatilag nyomban jelentős veszteséggel, 60 000 Ft + áfa/t áron adta tovább az I. r. alperes képviselőjében eljárva, ennek az I. r. alperes szempontjából kirívóan előnytelen ügyletnek azonban elfogadható, ésszerű magyarázatát nem adta.

[28] Mindezt figyelembe véve az ítéletábra meggyőződése szerint a II. r. alperes tudatosan adta át a hamis bankgarancia-igazolásokat a felperesnek abból a célból, hogy a felperes annak alapján kiadja a kitárolási és az elszállítási engedélyt, és az így megszerzett gabona azonnali továbbértékesítésével az I. r. alperest bevételhez juttassa, majd azt saját vagyona javára elvonja. Az alperesek által nem cáfolt peradatok szerint az I. r. alperes a felperestől elszállított gabona ellenértékének kiegyenlítéséhez szükséges anyagi eszközökkel nem rendelkezik, rajta a felperes vételárkövetelése nem hajtható be. Ez egyben azt jelenti, hogy a II. r. alperes a fent részletezettek szerint az önálló jogalany I. r. alperes leple alatt, annak elkülönült felelősségével visszaélve olyan szándékos, csalárd, a saját egyéni érdekeit szolgáló magatartást tanúsított, amellyel a felperesnek kárt okozott, ezért azt köteles megtéríteni a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján, felelőssége az I. r. alperessel egyetemleges.

[29] A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta. *(Szegedi Ítéletábra Gf. II.30.194/2013.)*